

gesprekken voort. Het eenige niet rookende meisje daarentegen, na wat gluren langs de hoofden, blozend en verlegen, zei gedempt iets van: beter maar weggaan nu. Pauline hoorde het, en met een verlegen-vriendelijk glimlachje scheen haar instemming te betuigen, maar toen er over doorgemompeld werd, de meisjes nu alledrie mines van opstaan maakten, riep Hoogland zelf van welnee, welnee, daar kwam niets van in, hoor; hij wou in het minst niet storen, wat dachten ze wel; hij kwam maar eens even kijken, hoe Pauline het maakte, haar de groeten van zijn dochter overbrengen, had juist een brief ontvangen.... Nee-nee, hij moest gauw weer naar huis!

„O ja?.... Dank u wel.... Maar wat jammer dan nu.... zoo kort....” riep Pauline uit, hem even ernstig in de oogen kijkend. Dan pruiltuitten, als voor hem alleen, een paar seconden haar frissche lippen.

„Wil jij ons liever weg hebben? Zeg het dan gerust, hoor, Pautje!” ’t Kwam van een van de jongens, met een ondeugende oogflikkering onder opgetrokken wenkbrauwen — hij zette zijn mond even scheef en keek schielijk den kring rond.

„Och nee, welnee....” ’t Klonk toch eenigszins weifelig. „Maar daarom wil ik óók niet dat meneer Hoogland zoo pardoes weer weggaat, hoor meneer.... Ik zie u nooit meer tegenwoordig!” Er was een schertsend, maar toch echt verwijt in haar blik en toon, en Huib, ofschoon innerlijk zóó verrukt dat hij de gloeiing ervan in zijn oogen voelde en die instinctmatig neersloeg, lachte, en bromde, met zweem van plagenden spot: „Wát?.... Nou-nou!.... Nooit!” Intusschen, als onder den ban van ’s meisjes woorden, bleef hij zitten, praatte en maakte gekheid met de naastbijzittenden, luisterde vaker, en met een stille vreugde, die sprankelde diep in zijn borst, naar het meer en meer herlevend stem- en lachgeroes dat om hem was. Zijn blik alleen ging telkens naar Pauline, haar blanke, even vochtig aanglimmende voorhoofd, haar zachte, afgetrokken rondkijken, dat dan schampte langs het zijne. Ondanks de aanwezigheid van al die anderen, was dadelijk weer die onzegbare betrekking tusschen hen beiden ontstaan, onzichtbare brug van onbestemde verwachting. Daar ganschelijk buiten blijvend, als was het gezwatel van wind in lenteboomen, herstelde zich het jong-jolig, schetterig en plagend door-elkaar praten der anderen. Aan lichte gezichtsvertrekkingen nog alleen, een schichtigen blik of een plotseling zwijgen, bemerkte Huib dat zijn tegenwoordigheid toch niet geheel vergeten werd. De jongelui waren naar Ko Doncker’s schimmenspel geweest en hadden Johan de Meester’s „Zonde in ’t deftige Dorp” gelezen — „allermachtig raak, zeg, fijn!” riep een van hen. „Ik kóm uit Zeist zooals je weet. ’t Is er precies zoo!” Maar een donker en eenigszins gedrongen meisje zei met slepende stem, dat zij niet hield van al dat cynische, dat realistische, maar liever